

BIBLICKÉ ÚKOLY

I. čtvrtletí 1926.

Život Pána Ježíše

(Pokračování.)

*„Bude-li kdo chtítí vůli jeho činiti,
ten bude umětí rozeznati, jest-li to učení
z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“*

Jan 7, 17.

**Dary třinácté soboty (27. března) určeny
jsou pro Brazílii.**

Vydavatel a nakladatel
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI.

1. úkol. — 2. ledna.

Ježíš jí s farizei. Podobenství o veliké večeři.

Luk. 14, 1—24.

Náš úkol rozdělíme si takto:

I. Otázka Spasiteleova. Verše 1—6.

II. Pořádek v království Božím. V. 7—14.

III. Kdo neuposlechne Božího volání, nevejde do království Božího. V. 15—24.

Otázky.

I.

1. Kam byl Ježíš pozván v sobotu? V. 1a. Jaký však byl důvod pozvání? V. 1. poslední věta. Pozn. 1.
2. Koho tam prolo pravděpodobně přivedli? V. 2. — Jakou otázku dal Ježíš fariseům, majícím převrácené smýšlení o sobotě? V. 3.
3. Jakou odpovědi bylo jejich mlčení? V. 4a. Jakým způsobem Ježíš potvrdil jejich odpověď? V. 4b.
4. Jakou výjimku činili fariseové ve svých přísných ustanoveních, když šlo o jejich majetek? V. 5. Může se zabránit lásce k člověku, když u dobytčete jest lo dovoleno? V. 5. 6.

II.

5. Proč Ježíš potom vyprávěl podobenství? V. 7. Na které naučení tím Ježíš poukazoval? Přísl. 25, 6. 7.
6. Které místo u stolu Ježíš asi volil? Luk. 14, 10. Jaký zákon jest v království Božím? V. 11.
7. Jakou radu prolo dává Ježíš? V. 12. 13.

8. Nač nemá čekali ten, kdo činí něco dobrého? V. 14a. Která slova lýkají se této opravdové služby lásky? V. 14b; Mat. 10, 41. 42.

III.

9. Co pravil jeden host? Luk. 14. 15. Co lze usuzovali z jeho slov? Pozn. 2.
10. Které podobnosti vypravoval Ježíš potom? Jaké přípravy učinil pán? V. 16. Pozn. 3.
11. Co však učinili všichni pozvaní? V. 18a. Jak odůvodňovali, že nemohou přijít? V. 18—20.
12. Jaká byla vlastní příčina jejich nepřijetí? Pozn. 4. Proč se hospodář právem rozhněval? V. 21a. — Pozn. 5.
13. Proč nyní pozval chudé? V. 21b—23. Pozn. 6. Jak byli polresláni falešní přátelé? V. 24.
14. Naučení: Kdo byl povolaným lidem Božím? Kdo k němu byl naposledy poslán s pozváním? Jak se vedlo Ježíši? Ke komu se potom obrátilo evangelium? Jak dalece ještě nyní trvá tato hostina?

Poznámky.

1. Podle vši pravděpodobnosti pozval tento fari-seus Ježíše proto, aby naň připravil léčku. Ačkoli Ježíš věděl, že tam budou přítomni rabínové a fariseové, přijal toto pozvání bez rozpaků. Dřív než se společnost posadila k jídlu, viděl Ježíš vsilouplili do domu ubohého člověka, což na východě snadno bylo možné. To poskytló žádanou příležitost, dotknouti se předmětu, o který se bezpochyby mnozí zajímali, totiž: »Sluší-li v sobotu uzdravovati?«

2. »Tento muž mluvil tak, jako by si sám byl jist místa v království nebeském. Jeho poslavení bylo po-

dobné těm, kteří se radovali, že jsou zachráněni Kristem, avšak nesplnili podmínky, na kterých závisí spasení. Podobal se Balámovi, když on se modlil: »Ó, bych já umřel smrtí upřímných, a poslední věci mé ó by byly jako jeho.« Fariseus nepomýšlel na to, je-li způsobný pro království nebeské, nýbrž těšil se na to, co v nebesích bude moci požívali.« (Kristi Gleichnisse, str. 219.)

3. Ve východních zemích dělo se pozvání slavnostním způsobem. Bylo při tom mnohem více obřadů než u nás. Kromě pozvání, které se učinilo delší dobu před slavností, bylo ještě pozvání druhé, kraličce před hostiňou. Kdo přijal první pozvání a bez náležitého důvodu odmítl pozvání druhé, těžce se provinil.

4. Pozvání nechťeli proslě přijíti, jelikož své vlastní záležitosti pokládali za důležitější, než ohled na laskavého hostitele, neboť více užítku a radosti očekávali od jiných věcí.

5. Odřeknutí jest zneuctěním hostitele. Omluvou jest vyjádřeno veliké podceňování.

6. Z rozkazu hostiteleova čerpáme útěchu a naději. On musil míti hosty na své slavnosti. »A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prve zvěslováno jest evangelium, nevešli pro nevěru, opět ukládá den jakýsi: Dnes, skrze Davida po takovém času pravě; jakož řečeno jest: Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.« Žid. 4, 6. 7. Nikdo není příliš chudý ani bídný, aby nebyl přijat jako host. Ti jsou právě pozváni, aby přišli. Jsou nejctěnější ze všech hostí, jelikož jim Pán dal oděv a všecko potřebné. On je to, »kterýž hodné nás učinil účastnosti dílu svalých ve světle.« Kol. 1, 12.

2. úkol. — 9. ledna.

Podobenství o ztracené ovci, o ztraceném penízi a ztraceném synu.

Luk. 15, 1–32.

Úvod.

Tato tři podobenství pojednávají o hledající lásce Boží. Přece jest však rozdíl. Peníz se ztratil a nehýbe se, jelikož nemůže. Jest ztracen cizí vinou. Proto musí býti hledající láskou a činností přinesen zpět. Ovce zbloudila; jest bezmocná a musí se hledati. Ztracený syn sám činí první kroky k svému zachránění a otec mu jde vstříc.

Otázky.

1. Na čem se fariseové uráželi? V. 1. 2. Jakým způsobem Pán ospravedlňuje své chování? V. 3.
2. Vypravuj podobenství o ztracené ovci! V. 4–6. Jak použil Ježíš tohoto podobenství? V. 7.
3. Jakým podobenstvím dalším Ježíš ukazuje Boží lásku ke ztraceným? V. 8. 9. Proč pochopujeme unavující práci ženy?
4. Jak se projevuje radost nad nalezeným? Co tím chlěl Ježíš říci? V. 10. Co z toho vysvítá pro cenu člověka?
5. Kterým podobenstvím hledí Ježíš ukázati zvlášť lásku Boží k hříšníkům? V. 11–32. Vypravuj je krátce.
6. Co mladší syn očekával od života v cizině? Jak se mu vedlo? V. 13–16.
7. K jakému rozhodnutí dospěl? V. 18. Jak chtěl přijíti k otci? V. 19. Jaké vyznání učinil? V. 21.

8. S jakými pocity nechal otec syna přijíti? Jak jej přijal? V. 20. 22. 23. Co bylo příčinou té radosti? V. 24.
9. Proč starší syn se nad tím rozhněval? V. 29. Co se u svého otce naučil?
10. Jak asi posluchači posuzovali chování otcovo? Jak oni si také musili představovati Boží chování se ku pokání činícím hříšníkům? Z. 103, 13.
11. Jaká povinnost plyne z toho pro vyslance Božího, pro Mesiáše? Jan 6, 37. Jak dalece tedy Ježíš ospravedlnil své chování k hříšníkům? Jan 10, 30; 5, 19.
12. Naučení. Jest příběh o ztraceném synu také příběhem naším? Použij významu mladšího syna na pohany a staršího na lid židovský! Jak dalece jest toto podobenství zrcadlem a napomenutím pro mládež? Použij verše: Řím. 3, 24.

—○○○—

3. úkol. — 16. ledna.

O nepravém šafáři.

Luk. 16, 1—15.

Úvod.

Při probírání tohoto podobenství je třeba moudrosti. Bylo by to převrácené, používali to postupně jednou na Boha a jednou na člověka, Je třeba naléztli to pravé srovnání mezi podobenstvím a skutečností. Tím jest zde moudrost.

Synové světa jsou moudřejší a chytřejší, tam kde se jedná jen o pozemský život. Děti světa nechají se v moudrosti a opatrnosti předstihnouli od dětí světa. Že

šafář jest mužem hanebným, nepravým, který dvojnásobně oklamává svého pána, aby si pomohl z rozpaků, králce, že jest synem světa — právě to jest v podobensství zahanbující. Věřící mají býti zahanbeni.

Nepravý šafář připravil si moudře odcizeným zbožím příslušší v domě dlužníků svého pána. Jak mnohem více máme se cvičiti v svalé moudrosti a dědice věčných příbytků učiniti si přáteli zbožím, které není třeba odciziti!

Otázky.

1. Jakou zprávu dostal bohatý pán o svém šafáři? V. 1.
2. Co uznal pán za nulné po této zprávě? V. 2.
3. Jakými myšlenkami zabýval se správce, hledě k svému propuštění? V. 3. 4.
4. Jak pečoval o svou budoucnost? V. 5—7. Pozn. 1.
5. Jak posoudil bohatý pán počínání si správce? V. 8. Pozn. 2.
6. Jakou radu dává Ježíš, hledě k tomuto podobensství? V. 9a. Kam však při tom obrací myšlenky? V. 9b.
7. Proč Pán označuje bohatství jako mamon nepravosti? Pozn. 3.
8. Jak se má používali bohatství? 1. Tim. 6, 17—19.
9. Které přátele zde Ježíš míní? Mat. 25, 37—40. Které zaslíbení se dává každé službě lásky chudým? Přísl. 19. 17.
10. V čem záleží tedy moudrost dítek Božích? Luk. 16, 10—12. Pozn. 4.
11. Co se praví o možnosti dvojí lásky? V. 13. Pozn. 5.
12. Proč se fariseové posmívali Pánu Ježíši? Mat. 8, 20.
13. Co se fariseové o sobě domnívali? Luk. 16, 15a; 15, 7. Iací však byli v Božím úsudku? Luk. 16, 15b.

Poznámky.

1. Dlužníci jsou jako nájemníci bohatého pána, kteří jako nájemné musí odváděti ročně určitou část zisku. Správce nechává nyní nájemníky psáti novou dlužní listinu s menší částkou. Tímto klamem má dlužníky svého pána ve své ruce a oni mu později musí činiti po vůli.

2. Bohatý pán, sám jsa synem světa, mluví zde posměšným způsobem o dětech světa a svělla, jak se to nyní často slává. Nevěrný správce, který si počíná podle chytrých výpočtů, jest podle mínění svého pána pravým mužem pro tento svět. — Tento správce moudře počítal, v které lidi má složili naději.

3. Tak se nazývá svělský majetek, jelikož jej lidé tak často získávají nesprávným způsobem. To se zvláště týkalo celných a fariseů. Z jejich vlastních nesprávných činů vzali si mnozí celníci pravé naučení duchovní.

4. Kdo jest věrný, jest moudrý pro království nebeské. Dílky tohoto světa jsou nevěrně moudří, dílky svělla mají býti věrně moudří. Věrnost jest něžnost svědomí, která se odvrátí i od nejmenšího hříchu. Viz. Mal. 3, 5. 8. 9.

5. Může-li býti věrný ten, kdo jest srozuměn s ďábelským lakomstvím? To jest právě tak nemožné, jako kdyby někdo chtěl býti poddán dvěma králům, kteří mezi sebou válčí.

—○○○—

4. úkol. — 23. ledna.

Vzkříšení Lazara.

Úklady nejvyššího kněze proti Ježíšovi.

Jan 11, 1—54.

Úvod.

Tento příběh byl zdávna pokládán za perlu v dívech Ježíšových. Řekl-li Ježíš dříve, že má moc, život

svůj položili a opět vzíti, dává zde důkaz své moci. On jest vzkříšení i život. Tak ukazuje tímto divem svou velebnost.

K snadnějšímu přehledu rozdělíme si úkol takto:

- I. Ježíš uslyšel o nemoci Lazara a prodlivá. V. 1-15.
- II. Ježíš ide do Betanie a mluví s Martou o vzkříšení. V. 16-27.
- III. Ježíš mluví s Marií a pláče. V. 28-40.
- IV. Ježíš se modlí a křísí Lazara. V. 41-45.
- V. Nepřátelé Ježíšovi radí se o jeho smrti. V. 46-54.

Otázky.

I.

1. Jakou zprávu dostal Ježíš, když nebyl v Judsku? V. 1-3. Co vysvětluje z poselství sester, aniž by byly vyslovily prosbu? V. 3. 21-32.
2. Co obsahují slova Ježíšova pro sestry? V. 4. Jak Bůh pohlíží na nemoc? Řím. 8, 28; Filip. 1, 20.
3. Jak dlouho prodlival Ježíš přes naléhavou prosbu? V. 6. 7. Pozn. 1.
4. Jak se vyjádřili učedníci o jeho cestě do Judska? V. 8. 16. Jak odpověděl Ježíš? V. 9. 10. Pozn. 2.
5. Jak učedníci chápali obrazná slova Ježíšova? V. 11. 12. Kterými slovy jim Ježíš odhalil celou pravdu? V. 14.
6. Jak je to možné, že se Ježíš ještě mohl radovati? V. 15a. Pozn. 3.

II.

7. Co se zatím stalo v Betanii? V. 17. 19. Co učinila Marta, když zvěděla o příchodu Ježíšovu? V. 20. Pozn. 4.

8. Co prozrazují slova Martina? V. 21. 22. Jak Ježíš odměňuje její víru? V. 23.
9. Kdy Marta očekávala toto vzkříšení? V. 24. Čím hledí Ježíš zveličiti a posílití její víru? V. 25. 26. Pozn. 5: S jakým úspěchem? V. 27.

III.

10. Koho nechal Ježíš nyní zavolat? V. 28—31. Jak Maria vyjádřila svou bolest a důvěru? V. 32. Jak její bolest působila na Ježíše? V. 33—36.
11. Jakým způsobem hleděli někteří židé dokázat Ježíšovu bezmocnost? V. 37. Nad čím Ježíš zaslénal? V. 38. Pozn. 6.
12. Jakého smýšlení byla Marta proti otevření hrobu? V. 39. Jaké napomenutí připojuje Ježíš na její slova malé víry? V. 40.

IV.

13. Jak přivádí Ježíš k dokonání div vzkříšení? V. 41. 42. Proč se tentokrát Ježíš modlil přede všemi? V. 42. poslední část. Pozn. 7.
14. Jaký úspěch měla mocná slova? V. 42—44. Jak tento div působil na lidi? V. 45. 46.

V.

15. Jaký obrat způsobil tento čin pro Ježíše? V. 47. 53.

Poznámky.

1. »Marie a Marta se domnívaly, že Ježíš hned splní jejich přání a co možno nejdříve přijde k nim do Betanie. Toužebně čekaly na zprávu od Ježíše. Pokud jejich bratr jevil ještě známky života, modlily se, aby přišel a vyhlížel je. Posel se však vrátil bez Spasitele, ale přinesl zprávu: »Nemoc ta není k smrti« a ony se těšily nadějí, že Lazar nezemře. Když Lazar přece umřel, byly velice zklamány, ale ony cítily posilující moc Kristovu

a tím byly uchráněny Spasitele nějakým způsobem zneuctíli.« D. 526.

2. Ježíš odpověděl na námitky učedníků, když pravil: „Zdaliž není dvanáct hodin za den?“ Mne vede můj otec a dokud činím jeho vůli, jest život můj bezpečný. Můj den o dvanácti hodinách ještě nekončí; slojím si sice v poslední části mého dne, ale pokud mi zbývá ještě čas, jsem bezpečný.« D. 527.

3. Ježíš se radoval, tam kde lidé plakali. Ježíš míní: Sotci není nešťěslím pro Lazara, neboť on nezůstane mrtvý; není nešťěslím pro sestry, neboť jej brzo budou opět milí, nýbrž jest štěstím pro všechny, neboť jejich víra v Pána bude posílena.

4. Zpráva byla Marle oznámena tak opatrně, že ostatní přítomní to neslyšeli. Ani Marie, cele oddána svému hoři, nedbala těch slov. Marla ihned vstala a šla vstříci svému Pánu, zatím co Marie, majíc za to, že sestra jde k hrobu bratrovu, setrvávala ve svém smutku.« D. 529.

5. »Když se Ježíš pokoušel jejich víru uvést na správnou cestu, pravil: „Já jsem vzkříšení i život.“ Kdo má Syna Božího, má život. V Kristu jest život původní, vlastní, nikoli vypůjčený. Božství Kristovo zajišťuje věčným životem věčný. Kristus pohlížel vpřed na dobu svého druhého příchodu, kdy vstanou spravedliví mrtví a žijící mrtví vzati budou do nebe, aniž by okusili smrti.« D. 530.

6. Ježíš, který vše liše snášel, svalým hněvem vzplanul proti mocnému nepříteli, jenž dal podnět k všelikému rouhání se proti Spasiteli, a lidsko nejen tělesně ničil, nýbrž také zatvrzoval jejich srdce proti Ježíšovi.

7. Ježíš konal všechny své divy s modlitbou. Ale jen zde oběť chvály svého srdce nechává zníti před celým zástupem, aby všichni mohli uvěřiti v jeho Božské poslání. Lid má poznati opravdové společenství mezi jeho

prosbami a vyslyšením Otcovým, neměl býti v pochybnosti, či modlitbou nebo či silou on všecko činí.

—oOo—

5. úkol. — 30. ledna.

**Prosící vdova. Fariseus a celný (publikán).
Ježíš žehná dívky.**

Luk. 18, 1—17.

Olázky.

I.

1. Proč vypravoval Ježíš podobenslví o prosící vdově? V. 1. Pozn. 1.
2. Jaké vlastnosti měl soudce? V. 2. Čeho se vdova přece odvážila? V. 3. Co očekávala od krulovládce?
3. Jak soudce zjevoval svou libovůli a neobmezenou vládu? V. 4. první věta. Proč však vdova došla vytrvalostí k cíli? V. 4. 5. Pozn. 2.
4. Jak používá Ježíš tohoto podobenslví? V. 6—8a. Pozn. 3. Čeho zvlášť jest nedostatek v poslední době? V. 8.

II.

5. Co přimělo Ježíše k vyprávění podobenslví o fariseovi a celném? V. 9. 10. Pozn. 4.
6. Jaký rozdíl v zevním způsobu jeví se při těchto modlitebnících? V. 11a. 13a. Jaký rozdíl jest v obsahu modlitby. V. 11. 12. 13b.
7. Čím se honosí fariseus? Co to znamená, když sebe srovnáváme s jinými? 2. Kor. 10, 12. Pozn. 5.

8. Jak zní úsudek Ježišův o obou modlitebnících? Luk. 18, 14. Co chce Ježiš před veškerým světem označiti za převrácené? Řím. 4, 5.
9. Naučení. Proč jest poznání sebe tak těžké? Proč jest poznání sebe nulné? Řím. 3, 24.

III.

10. Proč přinášely malíky své děti k Ježiši? V. 15a. Proč jim učedníci chtěli zbraňovati? V. 15b.
11. Jak se k tomu choval Ježiš? V. 16. Jaký význam má dětská mysl pro království Boží? V. 17.
12. Jak se vyznačuje pravá dětská mysl? Mat. 6, 26—34. Jaké zbožné muže dětské mysli známe z dějin? (Hus, Komenský.)

Poznámky.

1. Pro smysl podobenslvi o nespravedlivém soudci jest ještě velice málo porozumění. Není to znázornění, jak Bůh zachází s lidmi, také se tím neukazuje, že jen opěťovaným voláním naleznem u Boha vyslyšení. Bůh jest spravedlivý. Mezi Bohem a oním soudcem nelze učiniti srovnání, naopak, vidíme zřejmý rozpor. Bůh nás vyslychá dříve než k němu voláme. 1. Petr 3, 12. On připravil cestu, abychom k němu mohli přijíti a prosí nás, abychom přišli. Rád prokazuje milosrdenství. Micheáš 7, 18. Máme býti vytrvalí na modlitbách a neustávali, neboť Bůh jest dobrolivý a vždy rád udílí. Řím. 8, 32.

2. Aby zachoval svou pověst a nebyl rozhlášen jeho stranický úsudek, vyslyšel vytrvale prosící ženu.

3. Při použití tohoto podobenslvi poslavuje Pán proti nespravedlivému soudci Boha, spravedlivého soudce, lěšitele všech. »Jak zcela jiné jest jeho postavení k lém, kteří jej prosí! Prosby a úpění uliskovaných vyslychá On s nekonečným milosrdenstvím... Jakmile přijdou lěžkosli, přednesme své prosby Jemu... Modlitba pohne ráměm Všemohoucího.« (Krist. podob.)

4. Ježíš viděl před sebou mnohé, kteří se měli za zbožné. Těm podává zrcadlo.

5. Ten, kdo sebe měří neboli srovnává s jiným, stojí na nízkém slupní. Přirozený člověk to tak činí. A. C. Trumbull praví: »I ti, kteří doznávají, že nejsou spravedliví, všelijakým způsobem ujišťují, že nejsou nešpatnějšími lidmi na světě; a nad tím se radují. Lidé, kteří lhou, chlubí se tím, že nekradou. Lidé, kteří lhou a kradou potěšují se tím, že nejsou opilci. Lidé, kteří jsou lháři, zloději a opilci, utěšují se myšlenkou, že nežijí proslopášně. Lidé, kteří vědomě přestupují všechna přikázání mravního zákona, děkují Bohu, že nejsou pokrytci, že nepředstírají slušnost. — Tak ozvěna modlitby fariseovy ještě nyní naplňuje vzduch; a solving bychom našli někoho, kdo si o sobě nemyslí, že je lepší než jiní, ne-li než všichni lidé.«

—○○○—

6. úkol. — 6. února.

O bohatém mládenci.

Mat. 19, 16—30.

Úvod.

Ježíš právě požehnával dílky. — Okolostojící byli hluboce dojati dobrotivostí a láskou Pána. Jen jednoho bohatého mládence zdála se učení a činy znepokojili. On vykonal již mnoho dobrého. Jeho chování bylo bez úhony; byl to mládenec čistých mravů. Přece však poznal mezeru, která mu činila starost. Při všem mravním životě a usilování vkrádala se mu uslavičně vnitřní úzkost; neměl pokoje důvěřivého dílka. Cítil, že se mu něčeho nedostává. Ale co? Kdo mu dá uspokojující odpověď? Kdo jiný než Ježíš, ten dobrý mistr!

Olázky.

I. Bohalý mládenec — příklad zbožného Izraelity.

1. Co vedlo bohalého mládence k Ježíši? V. 16. — Nedostávalo se mu poznání hřícha a sebe samého. Jakým něžným způsobem hledí jej Ježíš zbaviti jeho domýšlivosti? V. 17a.
2. Boží vůle je to »dobré«. V čem nám to prohlásil? 2. Mojž. 20, 1—17. Jaká cesta však vede k cíli? Mat. 19, 17b.
3. Jakou olázku dává mládenec ve své nejistotě? — V. 18a. Na kterou část mravního zákona poukazuje Ježíš? V. 18, 19.
4. Čím se stále ještě mládenec honosí? V. 20. Co však vysvětluje z jeho olázky? V. 20 konec.

II. Co požaduje Ježíš.

5. Jak naléhá Ježíš na rozhodnutí? V. 21. Nebylo-li to nyní nové přikázání, nová cesta? Pozn. 1.
6. Chtěl-li jej Ježíš tímto požadavkem odstrašiti? Mark. 10, 21a. V jakém společenství byl by mohl tuto oběť přinést? Mat. 19, 21 poslední věta.
7. Co jej zdržovalo uposlechnouti rady Ježíšovy? — V. 22 konec. Věděl-li nyní mládenec, čeho se mu nedostává? V. 22a. Pozn. 2.
8. Jest mládenec ztracen pro království nebeské? Jak smíme pohlížeti na jeho zármutek? 2. Kor. 7, 10a.

III. Bohalství a království nebeské.

9. Jak usuzuje Pán Ježíš o bohalých? Mat. 19, 23, 24. Je-li pro ně nemožné, aby byli spaseni? V. 25, 26.
10. Kde musíme hledati pravé pomoci? Luk. 11, 13; Gal. 2, 19. Ježíš slíbil mláďenci poklad v nebi, půjde-li za ním. Učedníci za ním šli.

11. K jaké otázce domníval se Petr býti oprávněn? Mat. 19, 27. Jakou odpověď dává Ježíš? V. 28. Pozn. 3.
12. Jak nahradí Pán všechny zrály věřících? V. 29; Žid. 6, 10. Nad čím je třeba bděti? Mat. 19, 30.
13. Naučení. Srovnej s dějem u Mat. 13, 7. 22. Jaké napomenutí jest v tom pro bohaté? (Nepoužívali bohatství sobecky.) Jaké napomenutí pro chudé? (Nenechal vzniknouti louhu po bohatství; ochotně sloužili Bohu s obdrženými dary.)

Poznámky.

1. Ve světle jednoho z přikázání, kterými se chlubil, že je zachovává od mladosti, ukazuje Ježíš mládenci, co požaduje dokonalá vůle Boží. Ježíš chce říci: Ty myslíš, že jsi učinil zákonu dosli? Taž se někdy jiných, zdali jsi miloval svého bližního jako sebe samého! Jako sebe samého! Poznal-lis někdy výšku a hloubku tohoto požadavku? Jsi-li ochoten použiti svého jmění k blahu svých bližních, jako jsi je používal ke zkrášlení svého vlastního života? Chceš býti dokonalým? Dobře! Vyplň přikázání dokonale a nebude se ti nic nedosláhati. — Tak probouzí Pán poznání sebe.

2. »Jeho tvrzení, že oslíhal zákona Božího, bylo oklamáním sebe, neboť svět zaujal v jeho srdci největší místo. Miloval dary Boží více než Dárce. Ježíš se mu nabídl slovy: »Následuj mne«, ale mládenec podcenil své jméno a bohatství vážil si více než Spasitele. Vzdálí se pozemského, viditelného pokladu pro poklad nebeský, neviditelný, zdálo se mu příliš odvážné — odmítl nabízený mu věčný život a odešel.«

3. Slovo »v druhém narození« zde není totéž jako u Jana 3, 3, nýbrž znamená obnovení, které se vztahuje na zemi. Weizseker přeložil tento verš: »Amen pravím vám, že vy, kleríři jste následovali mne, na nové zemi...«

Obnovení světa započalo Ježíšem a ustavičně se dokonává. Lid Boží vzmáhá se po vši zemi. Ježíš jest v čele. A apoštolé? Jejich slova mají moc jako zákon, jejich učení rozhoduje. Ale dokonale vyplní se toto slovo teprve při druhém příchodu Kristovu.

—○○○—

7. úkol. — 13. února.

Dělníci na vinici.

Mat. 20, 1—16.

Úvod.

Bohatý mládenec obrátil se k dobrému mistru zády. Učedníci jej viděli odcházeti a lázali se Ježíše: »Co pak nám bude, že jsme Tě následovali?« Tak byl dán Ježíši podnět odpověděti nejen na tuto otázku, nýbrž také oznámili podmínku k odměnění. Zaslibuje jim věčný život, pakliže setrvají až do konce. Neboť varuje, že mnozí z prvních budou poslední a mnozí z posledních budou první.

Tuto výstrahu hledí nyní Pán svým učedníkům znázorniti. Prolo jim poukazuje, že cena práce a tím také uspořádání práce v království Božím, nezávisí na tom, jak dlouhou dobu se pracuje, nýbrž s jakým duchem se pracuje. Jen radosná vděčnost za Boží milost vede k cíli.

Otázky.

I. Najelí dělníků v různých hodinách.

1. Kterými slovy zvláštními ukončil Ježíš svou řeč o odměně? Mat. 19, 30. Kterým podobenslím znázorňuje své naučení? Mat. 20, 1.

2. Podle židovského rozdělení počítaly se hodiny od 6 ráno do 6 hodin večer. V kterých dobách tedy vyšel hospodář, aby najal dělníky? V. 1. 3. 5. 6.
3. Co smluvil s prvními? V. 2. Jaký rozdíl jest mezi smlouvením s prvními a s později najatými dělníky? V. 2. 4—7.

II. Stejná odměna všem dělníkům.

4. Jakou odměnu dostali všichni najatí dělníci? V. 8—10. Jak dalece jest Pán v právu proti prvním? V. 2. 10b. 13.
5. Kolik by byli zasluhovali ostatní při porovnání s tímto? V. 3. 5. 6. Proč však dal každému po penízi? V. 15. poslední slova. Co tedy jest nad právo?
6. Jak Pán odmítá smělost prvních dělníků? V. 15a. Co jim ukazuje jakožto pravý důvod jejich odporu? V. 15b.

III. Věčný život není odměna, nýbrž dar.

7. Proč učedníci činili si nároky na zvláštní odměnu? Mat. 19, 27. Bylo to jejich zásluhou, že přišli ku Pánu? Jan 15, 16a. Pozn. 1.
8. Dává-li se v bibli místo myšlenky o odměně? Efez. 2, 8. 9; Řím. 4, 1—5. Pozn. 2.
9. Jak Ježíš vysluhoval proti odměně? Mat. 5, 3; 6, 1. 5.
10. Co bychom činili, kdybychom se nyní měli postavili před tvář Boží? Co potřebujeme všichni? 1. Petr 1, 13. *darovat v milost při zjevení J. K.*
11. Na čem záleží, pracujeme-li pro Pána? Mat. 20, 16. Pozn. 3.
12. V jakém směru musíme všichni činiti pokání? Zjev. 2, 4.

Poznámky.

1. Pracovní dobu neurčuje kdo práci přijímá, nýbrž kdo práci dává. Že učedníci byli mezi prvními, nebylo jejich zásluhou, nýbrž dílem toho, který je povolal. — Mat. 4, 19. Ježíš míní, aby se proto nepovyšovali. Teprve tehdy mohou se chlubit, jestliže jako první prvními také zůstanou. Doba pracovní jest doba milosti.

2. Kazalet Howard praví: »Tělesná a světu náležející představa o odměně nemá v království Božím žádné plomesti. Nenechme se svésli takovouto představou o odměně a svělský poměr mezi prací a odměnou nezatahujeme do království Božího.« »Bůh nechce, abychom usilovali o odměnu, jako bychom za každou vykonanou službu musili něco dostat. Naši pohnulkou k službě má býti láska k Bohu a bližním.« E. G. W.

3. Mnozí uposlechli jen na oko, a stali se dělníky kteří necíli vděčnosti k Bohu. Záleží na tom, s jakým duchem se pracuje. »Nikoli práce, klerou konáme, nýbrž duch, s jakým práci konáme, má cenu u Boha.« E. G. W. Nezáleží na tom, jak dlouho jsme v církvi, jak dlouho pracujeme pro Pána. Někdo jest uražen a naplněn závislí, nenávislí, nepokládáme-li jej za nejdůležitějšího, jelikož jest neiděle v církvi. Takovýto duch jest příčinou slabostí a kletbou pro církev. Býti Božími spolupracovníky jest tak vznešené, že nezbyvá místa pro takovou ubohost. První měli by radostně uvítati poslední.

— o o o —

8. úkol. — 20. února.

Třetí zvěstování utrpení. Spor mezi učedníky.

Mat. 20, 17—28.

Úvod.

V království Božím rozhoduje jen duch, s jakým se pracuje. V čem záleží však tato práce? Na cestě do

Jerusalema ukazuje Ježíš svým učedníkům, že jeho povolání a tím také i jejich, ze stanoviska lidského, jest jen břímě a horko; neboť práce Mislra i učedníků jest a zůstane: trpěti a sloužiti.

Olázky.

I. Ježíš zvěštuje po třetí své utrpení.

1. Při které příležitosti poukázal již Ježíš svým učedníkům na své utrpení a smrt? Mat. 16, 21. — Jakou zkušenost tehdy učinil? Mat. 16, 22.
2. Proč učedníci nemohli pochopili myšlenky o utrpení? Luk. 24, 21. Jakou naději se ležili právě na cestě do Jerusalema? Skl. 1, 6.
3. Jak Ježíš hleděl připravit učedníky na zcela jiný průběh? Mat. 20, 18. 19. S jakým výsledkem? Luk. 18, 34.

II. Ježíš illumí cižádost synů Zebedeových.

A. cesta ku povýšení jde skrze smrt.

4. Kdo v té době přišel k Ježíši se zvláštní prosbou? V. 20. Srovnej Mat. 4, 21; 27, 6 s Mark. 15, 40.
5. Jaké přání obou učedníků vyjádřila jejich matka? V. 21. Jaké smýšlení prozrazuje tato prosba? Pozn. 1.
6. Jak se Ježíš choval ke slabosti svých učedníků? V. 22a. Jakou olázkou dal? V. 22b.
7. K čemu je chtěl Ježíš svou olázkou přiměti? Mohla-li rychlá odpověď učedníků vycházeti z takového zkoušení sebe? Pozn. 2.
8. Co jim Ježíš předslavil? V. 23 první část. Co všeobecně jest pravdou o cestě do království Božího? Skl. 14, 22.

B. Jen láska sloužící působí velikost.

9. Jak předešel Ježíš vznikající hádce mezi učedníky? V. 24—28. Jak panovala tehdejší knížata. V. 25.
10. Co měli na zřeteli panující? Jaké však bylo království Kristovo? Jan 18, 36a, Pozn. 3.
11. Jak toto království může býti zbudováno? V. 26. 27. Koho si učedníci měli při tom vzít za příklad? V. 28.
12. Které muže dějin uznáváme za velikány ve smyslu Ježíšovu? Co tedy jest nejvyšším živelním cílem křesťanství? Pozn. 4.

Poznámky.

1. Myšlenka o moci a slávě je zaslepila. Jejich myšlenky nebyly upřeny na úlohu, klerou očekávali, nýbrž na vyznamenání, o kterém snili. A při tom ti dva myslili především na sebe a hleděli si zajistiti ta nejlepší místa.

2. Učedníci nepoznali velikost oběti. Nepochybovali o tom, co by mohli. Sebevědomě a rychle odpověděli: »Můžeme«. Hledíce na slávu, o které snili, cílili se dosli silní, aby toho přese všechno dosáhli. A tato rozhodnost jest vždy polešujícím znamením oddanosti Ježíši.

3. Ježíšovo království jest nová smlouva, kde není žádné přinucení, nýbrž kde lidé plnili mají vůli Boží, jelikož zákon jest jim vepsán do srdce.

4. Cesta k velikosti v církvi Kristově jest sloužící láska. Ježíš zavrhuje velikost, která ponižuje jiné. Ačkoli Ježíš, jakožto Syn člověka byl povznesen nade všechno, užíval tělo vznešenosti jen k činění dobrého. Jen toto odřeknutí se světské moci přineslo nám vykoupení. — Trpění a sloužení vedlo k vykoupení světa.

9. úkol. — 27. února.

Uzdravení slepého. Ježíš navštěvuje Zachea.

Luk. 18, 35—19, 10.

Otázky.

I. Opravdová touha po vysvobození. (Podle Fabiankeho.)

A. Badá.

1. Koho polkal Ježíš u Jericha? V. 35. Proč osud tohoto muže jest hoden dvojnásobného polilování? Pozn. 1.
2. Co napadlo slepce? K čemu jej to přimělo? V. 36.

B. Volá.

3. Co zvěděl slepý? V. 37. Co činil? V. 38.
4. Co věděl slepec? 2. Kor. 6, 2. Od čeho jej proto hrozby nemohly zdržeti? Luk. 18, 39.

C. Věrou nalézá vysvobození.

5. Jak se choval Ježíš? V. 40a; Mark. 10, 49. Co poznal ze slov slepého? Luk. 18, 38. 39.
6. K čemu chlel Ježíš svou otázkou přiměli slepého? V. 40b. 41a. Pozn. 2. Jaký byl úspěch jeho rozhodné víry? V. 42. 43.

II. Ježíš získává celného pro království nebeské.

A. Touha Zacheova, viděti Ježíše.

7. Jaké poslavení celných k světskému majetku se všeobecně předpokládalo? Co se praví o celném v našem příběhu? Luk. 19, 2.
8. Co učinil Zacheus, když slyšel o příchodu Ježíšovu? V. 4. Co poznáváme z jeho chování? V. 3a.

B. Ježíš hoslem u Zachea.

9. Jak již dříve smýšlel Ježíš s hříšníky? Mat. 9, 12. — Co jako lékař duší poznal u Zachea? V. 4.
10. Jak vychází vslříc jeho touze? V. 5. Co lze poznati ze spěchu Zacheova? V. 6.
11. Proč reptali okolostojící nad chováním Ježíšovým? V. 7. Pozn. 3. Proč nechápali chování Ježíšovo? Mat. 9, 13.

C. Zacheus novým člověkem.

12. Jak působilo chování Ježíšovo na Zachea? Luk. 19, 8. Co se zjevuje v tomto slibu? 2. Mojž. 21, 37; 4. Mojž. 5, 6.
13. Co může Ježíš kajícím prohlásiti? Luk. 19, 9; 1. Jan 1, 9. Proč jej prohlašuje za syna Abrahamova? Pozn. 4.
14. Proč ještě jednou ospravedlňuje Ježíš své chování k hříšníkům? V. 10.

Naučení: 1. Jak se máme v životě chovati, chceme-li býti učedníky Ježíšovými? 2. Použij verše 2. Kor. 5, 17.

Poznámky.

1. Muž ten bylo dvojnásobně nešťastný, jelikož byl nejen slepý, nýbrž také chudý a závisel na soucitu a milosti lidí.

2. Svou otázkou přiměl jej Ježíš, aby svou víru určitě vyslovil.

3. V jeho obcování s hříšníky spalřovali snižení, nebezpečí pro dobrou pověst. Snad také Zacheovi záviděli návštěvu vynikajícího učitele.

4. Svou vírou a smýšlením osvědčil se Zacheus jakožto pravý syn Abrahamův a podle ducha náležel potom k vyvolenému lidu Božímu.

10. úkol. — 6. března.

Pomazání Ježíše.

Jan 12, 1—11.

Úvod.

Ježíš znal svůj osud a věděl, že poslední rozhodnutí záleží na Olci, v jehož službě On jest. To jej tak uivrdilo, že se nechává pomazati do hrobu. Marie učinila dobrý skutek. Prokázala mu službu lásky, které se mu nedostalo od přátel ani nepřátel. V tomto ději jest krásně představen vznešený dar ženy, lušili něco budoucího a spalňovali to jako přítomné. Jen Marie lušila význam smrti Ježíšovy a stala se tak prorokyní.

Otázky.

I. Marie chce býti služebnicí Páně.

1. Kam přišel Ježíš králce před velikonoční slavností? Jaký div tam učinil? V. 1.
2. Kam všel? Mark. 14, 3a. Pozn. 1. Jakým způsobem Šimon a tři sourozenci vyjádřili svou lásku? Jan 12, 2.
3. Jak Marie dosvědčila svou úctu? V. 3. Pozn. 2. Jak dalece se při tom uchýlila od obyčeje? V. 3. Pozn. 3.

II. Jidáš haní čin Marie.

4. Jak čin Marie působil na hosty? V. 4. 5. Mat. 26, 8. 9.
5. Proč tak Jidáš mluvil? Jan 12, 6. Pozn. 4.

III. Ježíš ospravedlňuje čin Marie.

6. Kdo cele porozuměl Marii? Jak ji vzal Ježíš v ochranu? V. 7.
7. Jak se mu jevil skutek Mariin? Mark. 14, 8. Pozn. 5.
8. Chtěl Ježíš obmezovati prokazování dobra chudým? Proč skutek Mariin hoden byl zásluhy? Jan 12, 8. Pozn. 6.

9. Jak to Ježíš vyjádřil? Mark. 14, 9.

IV. Ježíš získává skrze Lazara nové přívržence.

10. Co způsobila přítomnost Ježíšova v Betanii? Jan 12, 9a. Proč hlavně přišli? V. 9b.

11. Co to způsobilo? Jaké nebezpečí z toho nastalo pro Lazara? V. 10.

12. Naučení: Kdo jako Jidáš vyslupuje rád jakožto žalobce? Zjev. 12, 9. 10. Jak poslavuje se Ježíš, jako při Marii? 1. Jan 2, 1. Jak se ukazuje úcta k Ježíši v umění malířském? Jaké uchýlení se v uctívání Ježíše zjevuje v dějinách církve?

Poznámky.

1. »Simon z Betany čilá se k učedníkům Ježíšovým; byl jeden z málo fariseů, kteří byli zjevnými následovníky Ježíšovými. V Ježíši spatřoval učitele a doufal, že by mohl býti Mesiášem, ale nepřijal Jej jako Spasitele; jeho povaha nebyla ještě přeměněna a počínal si jako dříve. Simon byl uzdraven od malomocenslvi a tím lažen byl ke Kristu; jelikož mu chtěl dokázali svou vděčností, uspořádal při poslední návštěvě Ježíšově v Betanii hostinu pro Něj i pro učedníky.« D. 557.

2. U starých národů bylo zvykem uvítati srdečně hosta tím, že se mu hlava pomazala olejem. Uvedený olej ku pomazání měl velikou cenu. Byl prosycen líbez-
nou vůní nardu, rostliny to rostoucí v Indii. Drahocenná tekutina chována byla v neprodyšně uzavřené nádobě alabastrové.

3. Pomazala také nohy Ježíšovy. To svědčí, s jakou oddaností a úctou Marie pohlížela na Ježíše. Rozvázání řeménků u obuvi, umylí a pomazání nohou byla práce děvečky (služebné). Ačkoli Marie byla hostitelkou, chtěla býti jen děvečkou Páně.

4. Kterýsi překlad praví místo »což do něho kladeno bylo, nosil«, »to co se vkládalo, bral«.

5. »Vonný dar, klerým Marie zamýšlela pomazali mrtvolu Spasiteleovu, vylila na jeho živoucí postavu. Při pohřbu byla by vůně naplnila jen hrobku, nyní však rozveselila jeho srdce jakožto znamení věrnosti a lásky. Josef z Arimatie a Nikodem nenabídlí Pánu za jeho života dary lásky, ale s hořkými slzami přinesli drahé masli k chladné hrobce, a ženy, které se svými dary přišly ke hrobu, shledaly, že jejich námahy byly nadarmo, neboť Kristus vstal. Marie však, rozlivši velikou lásku na Spasitele, dokud on ještě její úctu mohl oceniti, pomazala jej ke dni pohřbu. Jelikož mu právě nastávaly temné chvíle velikých zkoušek, odnesl si vzpomínku na tento veliký čin, který mu jako záruka lásky jednoho z jeho vykoupených zůstane nezapomenutelný.« D. 560.

6. Kristus se zvláště ujímal chudých. Ale křesťanství má se také zajímati o zámožné, o zkrášlení světa a zušlechtění života. Kristus také neodmítl jíti do domů boháčů a účastnili se tam hostin. Také i v této otázce nechť jest svoboda svědomí a nikoli zákonnická služebnost a pustá jednolvárnost.

—○○○—

11. úkol. — 13. března.

Ježíšův vjezd do Jerusalema. Druhé vyčištění chrámu.

Mat. 21, 1. 16.

Úvod.

Rozhodná hodina udeřila. Pán stojí před Jerusalemem. Tak často usilovali o jeho bezžitií. Nadarmo! Nyní se vydává dobrovolně. Lidé nemají nad ním moci. Jde vslíříc smrti jako král. Proto královsky vjíždí do Jerusalema a osobně činí nutné přípravy. Jako král rozkazuje

všechněm svým poddaným. Jako syn Davidův přichází také ke chrámu a ukazuje lidu, k čemu jej zavazuje povolání Mesiáše: Přišel jako syn Davidův, aby zřídil věčný trůn Davidův, postavil chrám, který by po všechny věky byl místem zákona, spasení a chvály.

Otázky.

I. Svým vjezdem do Jerusalema zjevuje se Kristus jako král.

1. Jak připravil Ježíš svůj vjezd do Jerusalema? V. 1—3. Jakou zkušenost učili učedníci při vykonávání rozkazu? Luk. 19, 32—35.
2. Jak jinak králové vjížděli do svého paláce? Proč Ježíš volil takovýto způsob vjezdu? Zach. 9, 9; Izai. 9, 6a. Pozn. 1.
3. Jak působilo na lid uznání Ježíše za Mesiáše? Mat. 21, 8. 9. Jak se nyní choval Ježíš k veřejnému uznání své moci? Luk. 19, 39. 40.
4. V které otázkce vychází na jevo vzrušení celého města? Mat. 21, 10. Jak lid odpovídal na tuto otázku? V. 11. Pozn. 3.

II. Ježíš pláče nad tehdejším městem.

5. Co činil Ježíš proti všeliké radosti? Luk. 19, 41. Co předvídal? Luk. 19, 43. 44.
6. Proč to mohl předpověděti bez obtíží? Jak jenom mohl se uskutečnit sen Židů o jejich Mesiáši? — (Vyhnáním Římanů.)
7. Jak by bylo musilo skončiti povstání proti Římanům? Proč však Židé přes to lrali na své falešné naději? Luk. 19, 42.
8. Co dosvědčuje Ježíš svým zármutkem? Jan 10, 12a. Luk. 15, 4.

III. Vyčištěním chrámu ukazuje Ježíš také svou moc mesiášskou.

9. Co činil Ježíš druhého dne v chrámě? Mat. 21, 12. Pozn. 4. Co tím dosvědčil? Mat. 12, 6. Pozn. 5.
10. Která místa proroctví měl Ježíš na zřeteli? Izai. 56, 7. Jer. 7, 8—11. Jak Ježíš ukazuje, že chrám má býti místem pomoci a spasení? Mat. 21, 14.

IV. Děti ohlašují chválu Spasitelovu.

11. Co také dítky volaly v chrámě? Mat. 21, 15. Co kněží čekali od Ježíše? V. 16a.
12. Jak Ježíš chápe pozdrav dítek? V. 16b; Žalm 8, 3.
13. Naučení. Jak dalece příchod Ježíšův do srdce lidského znamená očistění chrámu? Co se můžeme učiti od nedospělých dítek?

Poznámky.

1. Ježíš jakožto kníže pokoje nejel na bílém koni, nýbrž na domácím, pokojném zvířeti, ve východních zemích velmi ceněném. Nebylo to naprosto nic zneužívajícího, že Ježíš jel na oslátku. Praotcové neměli koní. Abraham a Jákob používali oslů. Koní se používalo teprve později; bylo to cosi cizího, kdežto osel více připomínal staré doby praotců. Tak ztělesňoval Ježíš myšlenku, že se chce smilovati nad Izraelem, jakož mluvil v dobách Abrahamových.

2. Řčení »Hosana« pochází z hebrejštiny a znamená: »Prosím, pomoz« nebo »Pomoz nyní«. Tak jest přeloženo v Žalmě 118, 25.

3. »Kristus následoval židovských zvyků při vjezdu knížat. Králové izraelští jezdili na takovýchto zvířatech a proroci předpovídali, že Mesiáš tak přijde k svému království. Jakmile se posadil na oslátko, zaznělo vítězné volání. Zástup jej pozdravil jako svého Mesiáše, svého krále. Nyní přijal Ježíš toto oslavování a jeho učedníci

spatřovali v tom důkaz, že vyloužená jejich naděje se splní a že užijí, jak zaujme svůj trůn. Množství bylo přesvědčeno, že nadešla hodina vysvobození a v duchu viděli zástupy Římanů vyhnané z Jerusalema a Izraele jako samostatný národ. Všichni byli šťastni, plni nadšení a závodili společně v provolávání slávy. Nemohli sice rozvinouti nijakou vnější moc a slávu, ale šťastni jsouce, vzdávali Mu čest. Nemohli Mu podati vzácných darů, ale proslírali na cestu svá roucha jako koberce a házeli olivové listí a palmové ratolesti; nemohli vztyčiti královské korouhve, ale uřezávali dolů visící větve palmové, znak to vítězství a za hlasitého provolávání slávy a Hosana, mávali jimi ve vzduchu.« D. 570.

4. Se svolením úředníků chrámu byly v předstíni poslaveny slany. Tam se prodávala zvířata potřebná k obětem a poulníci ze všech dílů světa dostali tam potřebné peníze, neboť daň chrámová směla se platiti jen měnnou chrámovou.

5. Jenom pán chrámu, vysoká rada, měla právo vyhnali prodavače. Tak se ukazuje Ježíš jako nejvyšší vrchnost, a to byl Mesiáš.

—○○○—

12. úkol. — 20. března.

Neploďný fík. Ježíš a fariseové.

Mat. 21, 17—32.

Úvod.

Ježíš se ukázal jako král a v chrámě zjevil svou hodnost mesiášskou. Přichází, aby učinil novou smlouvu a zřídil nové společenství mezi Bohem a lidmi. Staré pozbylo své živoucí síly; musí býti učiněno nové. Avšak nebylo by snad možné, učinili nové, aniž by se zrušilo

staré? Ježíš nemohl činiti jinak, jelikož nenalezl ovoce. Toho nebylo, neboť vůdcové lidu znali pravdu a zdráhali se činiti pokání.

Otázky.

I. Neplodný fík — obraz židovského lidu.

1. Kde zlíral Ježíš ješlé jednou večer velikého dne? V. 17. Kde byl druhého dne ráno? V. 18a. Jaký byl? V. 18b.
2. S jakou nadějí šel k fíkovému stromu? V. 19a. Pozn. 1. Jakou zkušenost učinil? V. 19b.
3. Jak dalece jest tento lisnatý strom obrazem na Izraele? Mark. 11, 11a. Pozn. 2. Co mohl Bůh očekávat po velké péči? Izai. 5, 4.
4. Jak vykonal Ježíš nad ním soud? Mark. 11, 14. 20. Jak to působilo na učedníky? Mat. 21, 20. Pozn. 3.
5. Jak Ježíš poučuje své učedníky? V. 21. 22. Pozn. 4.

II. Doplávání se po Ježíšově plné moci.

6. Jaká otázka byla Spasileli dána, když učil v chrámě? V. 23. S čím tať otázka byla spjata? V. 12. 13. Pozn. 5.
7. Kdy byl Ježíš ochoten odpověděti? V. 24. Proč teprve tehdy? Pozn. 6.
8. Jakou proliotázku dal Ježíš? V. 25a. Na klerý rozdíl Ježíš upozorňuje?
9. Proč kněží nemohli Pánu odpověděti? V. 25b. 26; Luk. 20, 6. Jakou lži si hleděli pomoci? Mat. 21, 27a.
10. V čem záležel jejich zasloužený trest? V. 27b. Přestál Ježíš na tom? V. 28.

III. Kořen odporu proti Ježíšovi.

11. Vylič chování se obou synů! V. 28—30. Proč se kněží podobali druhému? V. 32; Luk. 7, 30. Pozn. 7.

12. Naučení. Jaké napomenutí jest v podobenství o fíkovém stromě? Řím. 11, 20. V jakém poměru jest nyní Boží a lidské povolání?

Poznámky.

1. Podle Mark 11, 13 nebyla ještě doba dozrávání fíků. Ale jelikož dříve než bylo listí ukázali na fíkovém stromě květy a plody, směl Ježíš doufat, že na stromě, který měl mnoho listí, najde aspoň nějaké plody ranně dozrávající, které by byly k jídlu.

2. Přehojně listí! Zevní zdání a pouhá ozdoba, jen slova a pokrytství.

3. Učedníci se divili. Padne-li Izrael, kde se najde náhrada? Nevymře-li lid Boží?

4. Jinými slovy: Nebojte se! Boží lid nevyhyne. Zrodí se z víry a bude získán modlitbou. Víra nejen že může odstraniti staré, nýbrž také tvořili nové, ano i nepohutelné uvěsli do pohybu. Pole jest svět. Nepřinesou-li v Izraeli stromy již žádné ovoce, přinesou je jinde.

5. Oni chtěli říci: My jsme tu! Nám náleží bděti nad chrámem. My jsme k tomu povolání! Ale kdo pak jsi ty?

6. Nejprve měli obstáli v opravdové zkoušce. Poznání bude dáno jenom těm, kteří jsou z pravdy.

7. Přední kněží a starší, kteří vždy mluvili tak, jako by byli horliví služebníci Boží, zdráhali se přijmouti víru a poslušnost, kterou Bůh požadoval skrze kázání a křest Janův. Jako vůdcové lidu musili by jíti dobrým příkladem napřed; ale vidouce mocné působení křtu na celné a hříšníky, přece nečinili pokání. Nekajícnost jest kořen všeho odporu proti Ježíši.

13. úkol. — 27. března.

Opakování.

1. Úkol. Luk. 14, 1—24. Co jest vlastní příčinou, že lidé nepřišli na pozvání Boží? Jak dalece ještě dnes trvá veliká večere? Kdo jsou hosté?

2. Úkol. Luk. 15, 1—32. Čím ukazuje Bůh cenu člověka? Jak dalece ospravedlňuje Ježíš v podobenství o ztraceném synu své chování k hříšníkům? Proč tento příběh jest i pro nás?

3. Úkol. Luk. 16, 1—15. Z které stránky máme se učit od nepoctivého správce? Jak ale máme používat majetek Páně? 1. Kor. 4, 2.

4. Úkol. Jan 11, 1—54. Čím se prokázal Ježíš vzkříšením Lazara? Jak působil tento div na přední kněze?

5. Úkol. Luk. 18, 1—17. Jaká vlastnost vdovy vedla k cíli? Jak dosahujeme ospravedlnění? Jaký význam má dětské smýšlení pro království Boží?

6. Úkol. Mat. 19, 16—30. Jakým nebezpečím jest bohatství pro spasení? Jaké používání bohatství jest podle slov Ježíšových správné?

7. Úkol. Mat. 20, 1—16. Můžeme se dožadovati odměny u Boha? Která vlastnost Boží zajišťuje nám spasení? Co rozhoduje o ceně naší práce pro Pána?

8. Úkol. Mat. 20, 17—28. Jak hleděl Ježíš své učedníky připravit na budoucí události? Která cesta vede ku povýšení? Jak posuzuje Ježíš dychtění po vládě u dítek Božích?

9. Úkol. Luk. 18, 35—19, 10. Jak dalece jest slepec obrazem přirozeného člověka? Jak se Zacheus liší od bohatého mládence?

10. Úkol. Jan. 12, 1—11. Jaký význam má pomazání Ježíše v Betanii? Na čí straně stojí ten, kdo obžalovává bratry a sestry?

11. Úkol. Mat. 21, 1—16. Proč Ježíš volil takovýto vjezd? Proč plakal nad městem svých protivníků? Co chtěl Ježíš říci vyčištěním chrámu?

12. Úkol. Mat. 21, 17—32. Jakým napomenutím bylo podobenství pro národ Židovský? Kterému ze dvou synů podobal se národ Židovský? Co to znamená pro nás?

—oOo—